

Arrest

nr. 48 117 van 15 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GARDIN, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2008 dient verzoekster van Iraakse nationaliteit samen met haar echtgenoot, de heer X, een asielaanvraag in.

Op 18 december 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 21 januari 2010 stelt verzoekster beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster bij arrest nr. 41 588 van 15 april 2010.

Op 18 mei 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 25 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 13 oktober 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 24 oktober 2008 werd overgemaakt aan het commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 december 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 april 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 18 mei 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat een broer van haar werd gedood waarbij opgemerkt moet worden dat betrokkene dit kennelijk vernam via familie, dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij niet terug keren naar Irak waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag de mogelijkheid had haar motieven naar voren te brengen, dat de Belgische asielinstanties zowel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene als de subsidiaire bescherming weigerden, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 25 mei 2010 wordt ten aanzien van verzoeksters echtgenoot een gelijkaardige beslissing genomen. Het beroep van verzoeksters echtgenoot tegen deze beslissing is gekend bij de Raad onder het nummer 55 992.

Op 31 mei 2010 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 10 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 17 juni 2010 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Enig middel:

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen

Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen

Schending van artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat hij meent een vluchteling te zijn in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de Minister van mening is dat verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat hij over een

gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolge niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

De beslissing vermeldt immers enkel:

Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft [1. Raad van State; n°1986, 22.01.2008, A 186.498 ; n°1984, 22.01.2008, A 186.467 ; n°1912, 17.01.2008, A 186.463 ; n°2659, 30.04.2008, A 187.895 ; n°2910, 19.06.2008, A 188.480].

Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden - verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, met andere woorden: er dient verwezen te worden naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing leggen, moet opnemen in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan vormen omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij bij een theoretische uiteenzetting betreffende het begrip “nieuwe gegevens” in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en bij citering de bestreden beslissing en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dat het middel van verzoekster feitelijke grondslag mist waar verzoekster beweert dat zij een tweede maal een asielaanvraag indient. Verwerende partij merkt op dat verzoekster een derde asielaanvraag heeft ingediend waarbij zij zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij bij haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Daarenboven wijst verwerende partij erop dat verzoekster niet in staat is haar nieuwe gegevens te staven. Verwerende partij is van mening dat bij het nemen van het bestreden beslissing de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze heeft overschreden. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus laat verwerende partij gelden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 december 2009 reeds een beslissing heeft genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd en dat de Raad deze beslissing op 19 april 2010 heeft bevestigd. Bij citering van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en bij een theoretische uiteenzetting betreffende de formele motiveringsverplichting duidt verwerende partij erop dat verzoekster bij de stelling dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing diende te worden opgenomen, niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Verwerende partij meent dat de formele motiveringsverplichting bijgevolg niet werd geschonden.

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 51/8 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht. Het enig middel is, in zoverre verzoekster de schending inroept van de artikelen 51/8 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/5 van het KB van 8 oktober 1981, onontvankelijk.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster acht de formele motiveringsverplichting geschonden waar in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), terwijl het Verdrag van Genève geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde en bijgevolg niet als juridisch motief in de bestreden beslissing kan worden opgenomen. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing diende te worden verwezen naar de vigerende Belgische wetgeving, met name artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt eraan toe dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de enige juridische motivering kan zijn waarom zij niet erkend kan worden als vluchteling.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag betreft en dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De Raad duidt er vooreerst op dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. *In casu* is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent. Tevens dient erop te worden gewezen dat indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daar de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid betreft en de gemachtigde van de staatssecretaris hier dienvolgens enkel een bevoegdheid uitvoert die expliciet wordt toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, heeft de bestreden beslissing geen uitstaans met de beslissing ten gronde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet al dan niet wordt toegekend. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat *“de juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (...)”* en dat als rechtsgrond van de bestreden beslissing diende te worden verwezen naar de vigerende Belgische wetgeving, met name artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de opmerking van verzoekster dat nergens in de bestreden beslissing te lezen staat dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelt dat zij geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en bijgevolg niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, doch conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan tevens niet worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden beslissing niet kan worden verwezen naar het Verdrag van Genève. Daargelaten de vraag of het Verdrag van Genève

directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en wordt daarenboven opgemerkt dat in voornoemd artikel het volgende wordt bepaald: “(...) *en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (...)*”. Hierbij wordt opgemerkt dat in voornoemde juridische grondslag van de bestreden beslissing zelf wordt verwezen naar het Verdrag van Genève en er bovendien slechts sprake is van een onrechtstreekse verwijzing naar voormeld Verdrag. In voornoemd artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt immers duidelijk gesteld dat het om ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging *in de zin van* het Verdrag van Genève gaat. Te meer, daar in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tevens uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit dit artikel volgt dat verzoekster reeds kon weten, gezien de hoedanigheid waarin zij zelf een tweede asielaanvraag heeft ingediend, in welk juridisch kader de bestreden beslissing werd genomen.

Bijgevolg volstaat de motivering van de bestreden beslissing waar zij stelt dat verzoekster “*geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (...)*”.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET